

„Redaktør“. Det er et Ord, som Loven ellers ikke bruger. Den ærede Ordfører vil f. Eks. se i § 3, at der siges: „Angives... nogen anden som ansvarshavende end den eller de, som virkelig lede Bladets Redaktion“. Det er det at være angivet som „ansvarshavende“ det kommer an paa. Det behøver ingenlunde at være Redaktøren, ikke en Gang at være den, der staar som Redaktør, der virkelig leder Bladets Redaktion. Det kan være Udgiveren, den, der har Kommandoen i Bladets Anliggender, den, der kan sende en Redaktør bort og tage en anden; det er mulig ham, Ansvaret skal paa-hvile.

Det er da navnlig Ændringsforslaget Nr. 4 som jeg meget nødig vilde se, at dette høje Ting vilde binde sig til, i alt Fald i den Form, det her foreligger. Det gaar jo ud paa, at der under visse Omstændigheder, navnlig naar der er Tale om Injurier mod Embedsmænd, endog saa i det Tilfælde, hvor det kan stønnes, at Sigteisen er fremsat mod bedre Vidende, skal der kunne dekreteres offentlig Aktion, det vil sige, anlægges Justitslag med kriminel Forundersøgelse o. s. v. Den, der afgør dette, maa jo blive Amtmanden. Det vil altsaa bero paa hans Skøn, naar en Embedsmand er bleven fornæret, om det skal være en offentlig eller privat Sag, og det vil bero paa hans Skøn, om det kan antages, at Sigteisen er fremsat mod bedre Vidende eller ikke. Der opstaar nu for det første det Spørgsmaal navnlig i sidste Tilfælde: Naar nu Amtmanden har dekreteret offentlig Aktion, men Domstolene komme til det Resultat, at det ikke kan antages, at Fornærmeren har handlet eller skrevet mod bedre Vidende, skal saa Domstolen afvise Sagen, eller skal den behandle den som enhver anden Injuriesag, og — uagtet det ikke er bevist, at vedkommende har handlet mod bedre Vidende — alligevel idømme ham den almindelige Injuriebøde. Det, der for mig er Hovedsagen, er noget, som den ærede Ordfører vist ikke har set eller været opmærksom paa. Det er dette: Naar der har været fremsat Sigteise navnlig mod en Embedsmand, for mistlig Embedsførelse f. Eks., og det kommer frem offentlig, navnlig i et Dagblad, saa forekommer det mig, at det rigtige Princip er dette, at Administrationen, vedkommende Embedsmands overordnede, lader anstille en Undersøgelse om, hvorvidt Sigteisen er rigtig eller ikke. Jeg undtager naturligvis saadanne Tilfælde, hvor det paa Forhaand kan ses at være rent fult, og tænker kun paa den, hvor det ikke er ndeluffet, at der kan være nogen Sandhed i Sigteisen. Her bør

Princippet være det, at Administrationen først og fremmest lader denne offentlige Funktionærs Forhold undersøge, og hvis det saa derefter skulde vise sig, at Sigteisen er i den Grad maliciøs og ubegrundet, at vedkommende maa siges at have handlet i daarlig Tro og mod bedre Vidende, saa kunde det være rigtigt nok at anlægge offentlig Sag imod ham. Naar man nu imidlertid vil have offentlig Sag, saa vil Følgen blive den, at hele dette Spørgsmaal, om den paagældende Embedsmand havde gjort sig skyldig i Mistilighed, først og fremmest maatte blive Genstand for offentlig Undersøgelse i Politiretten, thi Fornærmeren har jo Ret til at gøre gældende, at hvad han har sagt, er sandt — det, man kalder *exceptio veritatis* — og han maa af Forhørslederen kunne forlange en Varetagelse af denne Indsigelse om, at det er sandt og saa det gjort til Genstand for justitiel Undersøgelse. Jeg mener imidlertid, at saaledes som det retfærdigt maa stille sig i saadant Tilfælde, burde det ganske anderledes pointeres i Ændringsforslaget, thi ellers frøgtter jeg ganske vist for, at mangen Forhørsleder vil gaa meget nemt over den Side af Sagen og alene kaste sig over det Spørgsmaal, hvorvidt Ugriberen har handlet i god Tro eller ikke. Det kunde interessere mig at høre den ærede Ordfører udtale, hvorvidt det virkelig er Meningen, naar der altsaa skal anstilles offentlig Undersøgelse, at Forhørslederen først og fremmest skal give sig til at undersøge det Spørgsmaal, om der er Sandhed i Sigteisen eller ikke. Det forekommer mig i mange Tilfælde at være temmelig haardt mod den paagældende Embedsmand, thi det naturlige vilde være en administrativ Undersøgelse; hvorfor saa nødvendigvis indføre en kriminel Undersøgelse mod Embedsmanden til at begynde med? Det forstaar jeg ikke ret. Dernæst er det en Vilkaarlighed at overlade til Amtmandens Skøn, om det skal være en offentlig Sag, eller om vedkommende skal henvises til privat Undersøgelse. Man har en Gang i Injuriesager det Princip, at det er civile Sager, og jeg synes, at hele det Spørgsmaal, om vi skulde gøre Injuriesager til offentlige, lade dem blive ved at være civile Sager eller lade dem saa en blandet Bessaffenhed, kunde man meget passende opsætte, til vi fik fat paa Reformerne af vor Retspleje. Det vil være den ærede Ordfører bekendt, at netop Injuriesager blive at behandle som Straffesager, men ganske vist med en Del Forstillinger i Sammenligning med almindelige Straffesager. Jeg skal ikke komme videre ind paa det, men jeg tror at have sagt tilstrækkeligt